

ΤΑ ΥΠΑΡΚΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΝ ΤΗ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗ – ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ: ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2005

*(Είναι μια εισήγηση που έγινε από το τμήμα μειονοτικών και ατομικών δικαιωμάτων του ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΤΗΣ
ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΘΡΑΚΗΣ, ΚΟΜΟΤΗΝΗ- ΕΛΛΑΔΑ)*

Εγνατίας 75, Κομοτηνή 69100, ΕΛΛΑΔΑ/
Τηλ. Φαξ: ++30.25310.29705 E-mail: btaytd@otenet.gr

*(Η παρούσα εισήγηση ως θέμα(Ανθρώπινη Διάσταση) κατατέθηκε αρχικά στη συνεδρίαση της OSCE που
έγινε στη Βαρσοβία*

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ΤΗΝ ΕΘΝΟΤΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΣΤΟΧΟ ΤΗ ΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ.

Η Ελλάδα επιμένει στην άρνησή της να αναγνωρίσει την εθνοτική ταυτότητα της μειονότητας ως Τουρκικής. Για τον λόγο αυτό τα δικαστήρια αρνούνται να αναγνωρίσουν τους συλλόγους που φέρουν στην ονομασία τους την λέξη τούρκος ή τουρκικός με αποτέλεσμα οι σύλλογοι αυτοί να μην εγγράφονται στα σχετικά βιβλία των δικαστηρίων.

Ο Γεώργιος Παπανδρέου ως Υπουργός Εξωτερικών, το 1999, δήλωσε ότι η Ελλάδα θα μπορούσε μέσα σε διεθνή πλαίσια να αναγνωρίσει στα μέλη της μειονότητας το δικαίωμα του εθνοτικού αυτοπροσδιορισμού. Η Τουρκική Μειονότητα και πάρα πολλές μη Κυβερνητικές Οργανώσεις που υποστηρίζουν το δικαίωμα αυτό, αλλά και ο Υπουργός Εξωτερικών για την θέση του αυτή, αφού δέχθηκαν πολλές και έντονες αντιδράσεις αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, η Ελλάδα, που υπέγραψε το έτος 1997 τη σύμβαση πλαίσιο για την προστασία των Εθνικών Μειονοτήτων, τελικά μέχρι σήμερα να μην την έχει επικυρώσει.

Διαπιστώνουμε τελευταία ότι δεν επιβάλλονται σε βάρος των μελών της Μειονότητας αδικαιολόγητες ποινικές κυρώσεις και ανατιολόγητα πρόστιμα. Δεν λαμβάνονται επίσης, καταγγελίες σε βάρος των αρμοδίων αρχών για συστηματική παρενόχληση η παράνομη τιμωρία των μελών της Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης.

Τελευταία όμως γινόμαστε αποδέκτες όλο και πιο έντονων και προκλητικών δημοσιευμάτων κυρίως μερίδας του συντηρητικού τύπου που αποπνέουν προκατάληψη και μίσος. Παρατηρούμε, πρόσωπα που έχουν ανώτερες διοικητικές θέσεις να συμπορεύονται με παραθρησκευτικές οργανώσεις και με ορισμένα μέσα μαζικής ενημέρωσης και να εκφράζουν σε βάρος της μειονότητας ακραίες εθνικιστικές αντιλήψεις.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΧΕΣΤΕ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΖΕΣΤΕ

Η Ελλάδα, συνεχίζει να αντιτίθεται στην αναγνώριση εκείνων των σωματείων που στο καταστατικό έχουν τη λέξη Τούρκος, όπως είναι ο Μορφωτικός Σύλλογος Τούρκων Γυναικών Νομού Ροδόπης. Μετά την απόρριψη σχετικής αίτησης αναγνώρισής του από το Μονομελές Πρωτοδικείο Κομοτηνής, ασκήθηκε έφεση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Θράκης, το οποίο με την με αριθμό 23/2003 απόφασή του απέρριψε την έφεση. Κατά της εφετειακής αυτής απόφασης ασκήθηκε αναίρεση στον Άρειο Πάγο. Ενώ αρχικά ορίστηκε η υπόθεση να συζητηθεί στις 6^η Φεβρουαρίου 2004, αυτή αναβλήθηκε και συζητήθηκε τελικά στις 28 Ιανουαρίου 2005. Μετά την πρόσφατη όμως απόφαση της Ολομελείας του Αρείου Πάγου σχετικά με την Τουρκική Ένωση Ξάνθης είναι προδιαγεγραμμένη η απόφαση και για το σωματείο αυτό.

Αλλα παραδείγματα από τα οποία αποδεικνύεται ότι παραβιάζεται το δικαίωμα του συνέρχεστε είναι αυτό του σωματείου με την επωνυμία Σύλλογος Θρησκευτικών Λειτουργών Τεμένων Δυτικής Θράκης. Ο σύλλογος αυτός ιδρύθηκε το έτος 1995. Τα δικαστήρια όμως αρνήθηκαν να το αναγνωρίσουν με το σκεπτικό ότι στην επωνυμία του υπάρχει η λέξη «Δυτική» και ότι με τον τρόπο αυτό αμφισβητείται η ελληνικότητα της Θράκης και ακόμα ότι σωματείο αυτό αποδυναμώνει τους από την Ελληνική Πολιτεία διορισμένους Μουφτίδες. Σύλλογοι, όπως η «Ένωση Τούρκων Δασκάλων Δυτικής Θράκης», «Τουρκική Νεολαία Κομοτινής» και «Τουρκική Ένωση Ξάνθης» που είχαν ιδρυθεί και λειτουργούσαν από τις αρχές του αιώνα μας υποχρεώθηκαν να κλείσουν και αφαιρέθηκαν οι ταμπέλες τους από το Φεβρουάριο του 1984. Η «Τουρκική Ένωση Ξάνθης» συνεχίζει το δικαστικό της αγώνα και τελικά η υπόθεσή της μετά από απόφαση τμήματος του Αρείου Πάγου θα εκδικασθεί ενώπιον της Ολομελείας στις 23 Σεπτεμβρίου του 2004.

Εκτός από τα παραπάνω σωματεία υπάρχουν και άλλα σωματεία στο χώρο της Μειονότητας, που για διάφορους λόγους δεν αναγνωρίστηκαν και υποχρεώθηκαν να ακολουθήσουν ένα δαπανηρό και χρονοβόρο δικαστικό αγώνα.

Το άρθρο 40 της συνθήκης της Λωζάνης καθορίζει ότι, Τα μέλη της Μειονότητας θα έχουν ίσα δικαιώματα προκειμένου να ιδρύουν να λειτουργούν και να διοικούν οι ίδιοι αλληλοβοηθητικά και θρησκευτικά και κοινωνικά ιδρύματα, σχολεία και άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα, στα οποία η λατρεία και η χρήση και μάθηση της τουρκικής γλώσσας θα είναι ελεύθερη.

Με το άρθρο 37 της συνθήκης της Λωζάνης Η Τουρκία και η Ελλάδα αποδέχθηκαν ότι οι διατάξεις των άρθρων 38-44 θα έχουν αυξημένη νομική ισχύ και κανένα νόμος, κανένα διάταγμα και καμιά πράξη δεν μπορεί να είναι αντίθετη στις παραπάνω διατάξεις της σύμβασης.

Με απογραφή που έγινε το Σεπτέμβριο του 2003 ο αριθμός των Μειονοτικών σχολείων στη Δυτική Θράκη μειώθηκε στους 226. (Ο ακριβής αριθμός τους είναι 230, πλήν όμως σε 4-5 σχολεία δεν υπάρχουν μαθητές.) Στα σχολεία αυτά σύμφωνα με τις διμερείς συμφωνίες που έχουν υπογραφή μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας σε σχέση με την εκπαίδευση στη μητρική γλώσσα εφαρμόζεται το Τουρκικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα και σε σχέση με την επίσημη γλώσσα το Ελληνικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα.

Η μειονοτική εκπαίδευση δέχθηκε συνεχείς παρεμβάσεις του κράτος. Αποτέλεσμα των παρεμβάσεων αυτών ήταν να αλλοιωθεί σε μεγάλο βαθμό η αυτοτέλεια των σχολείων αυτών, με περαιτέρω συνέπεια την υποβάθμιση της μειονοτικής εκπαίδευσης. Σήμερα η μειονοτική εκπαίδευση ρυθμίζεται από μεγάλο αριθμό πολύπλοκων νόμων που θέτουν ένα σωρό περιορισμούς με αποτέλεσμα να εμποδίζουν την αναβάθμιση της Μειονοτικής Εκπαίδευσης και να διαταράσσουν την λεπτή ισορροπία μεταξύ της τουρκικής και ελληνικής παιδείας.

Η εκπαίδευση της Τουρκικής Μειονότητας με την σημερινή της μορφή δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας σύγχρονης παιδείας. Το γεγονός αυτό εμποδίζει τη δημιουργία ενός κλίματος σεβασμού και εμπιστοσύνης μεταξύ των πολιτών και του κράτους. Μερικοί ιδικοί πιστεύουν ότι, η εκπαίδευση της μειονότητας υποβαθμίζεται σκόπιμα, προκειμένου να δημιουργηθούν στους γονείς των μαθητών απαισιόδοξα αισθήματα και να υποχρεωθούν τελικά να στείλουν τα παιδιά τους στα κρατικά σχολεία και έτσι να επιταχυνθεί η επιδιωκόμενη αφομοίωση των. Όποια και αν είναι η αιτία, η σημερινή κατάσταση οδηγεί τους νέους της μειονότητας στην αποτυχία. Η κατάσταση αυτή δεν είναι μόνο αντίθετη με το επίπεδο της εθνικής παιδείας αλλά διαταράσσει και την κοινωνική συνοχή των κατοίκων. Και ποιο απλά η μειονοτική εκπαίδευση τελικά παράγει πολίτες δεύτερης κατηγορίας.

Η Κυβέρνηση η οποία με κονδύλια της Ε.Ε. προσπάθησε να αναβαθμίσει την ελληνόγλωσση εκπαίδευση των Μειονοτικών σχολείων δεν είχε τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Τα «πρόγραμμα εκπαίδευσης των Μουσουλμανοπαίδων» αφού απορρίφθηκε από τους κατοίκους είχε περιορισμένο αποτέλεσμα, διότι η Αθήνα δεν φαίνεται να έχει τη διάθεση να συνεργαστεί και πάλι με την Τουρκία με τον σκοπό την αναβάθμιση της Μειονοτικής εκπαίδευσης.

Πιστεύουμε ότι, αποτελεί σημαντικό βήμα το γεγονός ότι η Κυβέρνηση προκήρηξε για το τέλος του 2000 τις εκλογές για την ανάδειξη των διοικήσεων των σχολικών εφοριών και ανάθεσε εις αυτές αρμοδιότητες. Οι σχολικές εφορείες είναι τα μόνα όργανα μέσα από τα οποία η μειονότητα έχει την δυνατότητα να διοικεί και να

ελέγχει τα σχολεία της έστω και με περιορισμένη ελευθερία. Η μειονότητα εκτιμά ότι, η δυνατότητα που έχει να εκλέγει τις διοικήσεις των σχολικών εφορειών είναι θετικό βήμα, παρά το ότι οι αρμοδιότητές τους με διατάξεις έχουν σημαντικά περιοριστεί.

Η Τουρκική Μειονότητα αντιτίθεται στην αναβάθμιση της διδακτέας ύλης σε ότι αφορά την Ελληνική γλώσσα. Διότι επιμένει να πιστεύει ότι μαζί με το ελληνικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα θα πρέπει να αναβαθμισθεί και το Τουρκικό και με τον τρόπο αυτό να πλησιάσει τα επίπεδα της Ε.Ε. Όμως αυτό μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με τη σχετική συνεργασία και το διάλογο μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας, όπως εγένετο τα περασμένα χρόνια. Πρόσωπα με κύρος στη Μειονότητα, διαμαρτύρονται ότι, παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις τους για αναβάθμιση της μειονοτικής εκπαίδευσης, διαπιστώνουν ότι στις εκκλήσεις οι αρμόδιοι ως συνήθως κωφεύουν.

Η Μειονότητα της Δυτικής Θράκης έχοντας την πρόθεση να επιστήσει τη προσοχή των εθνικών αρχών αλλά και των διεθνών οργανισμών για τα χρόνια προβλήματα που αντιμετωπίζει η μειονοτική εκπαίδευση ετοίμασε μια ειδική έκθεση με τον τίτλο **«ΤΟ ΕΤΟΣ 2002, ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΟΠΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΛΥΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ»**

Η μειονότητα χαιρετίζει με ικανοποίηση το γεγονός ότι με φροντίδα της Κυβέρνησης, προστέθηκε στο Λύκειο Τζελάλ Μπαγιάρ της Κομοτηνής, ένα από τα δύο Λύκεια της Μειονότητας, άλλο ένα κτήριο για να στεγάσει τους μαθητές που δεν μπορούσαν να στεγαστούν στο είδη υπάρχον το οποίο όμως έχει μεγάλη ιστορική αξία και συμβολίζει περίοδο της προσέγγισης μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας.

Κατά το τέλος του 2003 η Ελληνική Βουλή πήρε δύο αποφάσεις, η μια αφορούσε τη διάθεση στα Μειονοτικά σχολεία κρατικών κονδυλίων και η άλλη αφορούσε το πρόγραμμα μεταφοράς των μαθητών των ορεινών περιοχών. Ακόμα οι τοπικές αρχές άρχισαν να χορηγούν στα Μειονοτικά σχολεία υπολογιστές και άλλα εκπαιδευτικά μέσα. Σε πρόσφατη επίσκεψη του στη Θράκη ο Υπουργός Δημόσιας Διοίκησης υποσχέθηκε την κατασκευή 50 περίπου προκατασκευασμένων κτηρίων για την κάλυψη των τυχών αναγκών των μειονοτικών σχολείων. Προς την κατεύθυνση δε αυτή θα διατεθούν κονδύλια για την επισκευή και τη συντήρηση των σχολικών κτηρίων . Σε κανονικές συνθήκες οι ενέργειες αυτές θα γινόντουσαν δεκτές με μεγάλη ικανοποίηση, όμως επειδή όλα αυτά δεν γίνονται χωρίς διαφάνεια και με διάλογο με την μειονότητα και επειδή τα σχολικά αυτά ακίνητα στη μεγάλη τους πλειοψηφία είναι βακουφικές περιουσίες, οι διοίκηση των οποίων δεν έχει αποδοθεί στη μειονότητα, δημιουργεί σ' αυτήν βάσιμες υποψίες ότι η διάθεση των κονδυλίων αυτών υποκρύπτει σκοπιμότητες μη αποδεκτές από την μειονότητα.

Σήμερα στο χώρο της μειονότητας η κύρια οργάνωση των πολιτών είναι ο «Σύλλογος Επιστημόνων Μειονότητας της Δυτικής Θράκης» και οι διαλυθέντες

σύλλογοι «Ένωση Τούρκων δασκάλων Δυτικής Θράκης», «Τουρκική Νεολαία Κομοτηνής» «Τουρκική Ένωση Ξάνθης» και οι μη αναγνωρισθέντες σύλλογοι ο «Μορφωτικός Σύλλογος Τούρκων Γυναικών Νομού Ροδόπης» ο «Σύλλογος Θρησκευτικών Λειτουργών Τεμένων Δυτικής Θράκης» ο «Μορφωτικός και πολιτιστικός σύλλογος ΑΛΑΝ ΤΕΠΕ»

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Είναι ενθαρρυντικό το γεγονός ότι τελευταία έχουν μειωθεί κατά πολύ οι επιθέσεις που είχαν σαν στόχο τα τζαμιά και τα νεκροταφεία των Μουσουλμάνων όπως και πράξεις ασεβείς κατά των χώρων και των συμβόλων λατρείας. Μπορεί να αξιολογηθεί ότι η κατάσταση σε επίπεδο ατομικών θρησκευτικών ελευθεριών είναι ικανοποιητική. Αν και σε μερικές περιπτώσεις παρατηρούνται ολιγωρίες, μπορούμε να πούμε γενικά ότι χορηγούνται στη μειονοτική κοινωνία άδειες ανέγερσης και επισκευής Τζαμιών. Τελευταία , και σε ατομικό επίπεδο ,δεν παρατηρήθηκε καμιά επέμβαση στα θέματα της θρησκευτικής λατρείας.

Αντιθέτως δεν έγινε καμιά προσπάθεια προκειμένου να επιλυθεί θεσμικά το θέμα των θρησκευτικών ηγετών δηλαδή των Μουφτীদের. Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σε δύο αποφάσεις του, του Ιμπραχίμ Σερήφ κατά της Ελλάδας (14 Δεκεμβρίου 1999 Αρ. προσφυγής 38178/97) και του Μεχμέτ Εμίν Αγά κατά της Ελλάδας (17 Οκτωβρίου 2003 Αρ. προσφυγής 50776/99) αφού δέχθηκε ότι η Ελλάδα παραβίασε το άρθρο 9 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου θεώρησε περιττό να ερευνήσει και τις παραβιάσεις που είχαν προταθεί σε σχέση με το άρθρο 10 της Σύμβασης. Στο μεταξύ το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε σχετική προσφυγή του εκλεγέντος μουφτή Κομοτηνής Ιμπραχίμ Σερήφ που είχε σαν αίτημα την διεξαγωγή εκλογών για την ανάδειξη των μουφτীদের.

Η πολιτεία επιμένει στο να μην αναγνωρίζει τους εκλεγμένους Μουφτίδες και συνεχίζει να συνεργάζεται με τους υπαλλήλους που η ίδια διόρισε και οι οποίοι δεν χαίρουν σεβασμό και εκτίμηση ούτε στο στενό περιβάλλον τους. Οι αρμοδιότητες των διορισμένων μουφτীদের Κομοτηνής, Ξάνθης και Διδυμοτείχου αμφισβητούνται διότι αυτοί δεν χαίρουν σεβασμού δεν γίνονται αποδεκτοί από την μειονοτική κοινωνία.

Σύμφωνα με τις αποφάσεις Του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και του Αρείου Πάγου τα μηνύματα που απευθύνονται προς τους πιστούς δεν αποτελούν πράξει αντιποίηση αρχής και ως εκ τούτου δεν μπορούν να επισύρουν ποινικές κυρώσεις. Παρά την νομολογία αυτή των δικαστηρίων ο εκλεγμένος μουφτής Ξάνθης Μεχμέτ Εμιν Αγά μέχρι πρόσφατα διώχθηκε ποινικά. Κατά το τέλος του έτους 2003 αθωώθηκε σε όλες του τις δίκες εκτός από τις υποθέσεις εκείνες για τις οποίες είχε προσφύγει στο Ε.Δ.Δ.Α. Εναντίον του Μεχμέτ Εμιν Αγά κατά τα έτη 1990 και 2003 είχαν

ασκηθεί περισσότερες από 20 ποινικές διώξεις. Πρωτόδικα είχε καταδικασθεί συνολικά σε 129 μήνες φυλάκιση και στις κατ έφεση δίκες η ποινές αυτές μειώθηκαν σε φυλάκιση 63 μηνών. Σήμερα εκτός από τις προσφυγές στο Στρασβούργο κατά του ανωτέρου δεν εκκρεμεί καμιά ποινική δίωξη. Μέχρι σήμερα δεν του έχει καταβληθεί καμιά αποζημίωση για την υλική και ηθική ζημιά που υπέστη από την φυσική και ψυχολογική του δοκιμασία. Η μειονότητα περιμένει από το κράτος να απέχει από τις παρεμβάσεις, και να αναγνωρίσει το δικαίωμα να εκλέγει η ίδια τους θρησκευτικούς της ηγέτες.

ΤΑ ΙΣΛΑΜΙΚΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ (ΒΑΚΟΥΦΙΑ)

Τα ισλαμικά αφιερώματα (βακούφια) είναι ένα από τα βασικά θεμέλια της πολιτιστικής, ιστορικής και θρησκευτικής κληρονομιάς της Μειονότητας. Η σημερινές διοικήσεις των βακουφίων αποτελούνται από πρόσωπα που διορίστηκαν από την στρατιωτική δικτατορία της δεκαετίας του 1960, συνεχίζουν δε να υπάρχουν και σήμερα ακόμα και μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Το κράτος αγνοώντας τις φορολογικές απαλλαγές που δικαιούνται τα βακούφια, συνεχίζει να επιβάλλει υπέρμετρους φόρους στην ακίνητη περιουσία των βακουφίων και να παρεμβαίνει νομοθετικά κατά μη αποδεκτό τρόπο. Η μειονότητα μη έχοντας την δυνατότητα να διοικήσει και να διαχειρίσει τα βακούφια της στερείται του δικαιώματος του ελέγχου των εσόδων και εξόδων τους και του δικαιώματος της διάθεσης κονδυλίων για την επισκευή των σχολείων αλλά και άλλων κοινωφελών έργων.

Στις επανειλημμένες εκκλήσεις των ηγετών της Μειονότητας, οι αρμόδιες αρχές (Ο Γενικός Γραμματέας Περιφέρειας, οι Υπουργοί Εσωτερικών και Εξωτερικών) παρά το ότι υποσχέθηκαν ότι θα προβούν στις απαραίτητες νομοθετικές ρυθμίσεις που θα είναι σύμφωνες με τις απαιτήσεις και τις προσδοκίες της Μειονότητας για να διενεργηθούν και ελεύθερες εκλογές για την ανάδειξη των διοικήσεων των βακουφίων, μέχρι σήμερα όχι μόνον δεν έγινε καμιά προσπάθεια προς την κατεύθυνση αυτή αλλά με το αριθμό 246 διάταγμα που δημοσιεύθηκε στην με αριθμό 235/30-11-2004 Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ξαναδιορίστηκε νέα διοίκηση στη βακουφική επιτροπή Κομοτηνής και πρόσφατα στις 10-1-2005 με αριθμό πρωτ. 32 του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Α.Μ- Θράκης νέα διοίκηση στη Βακουφική Επιτροπή Ξάνθης . Το κάθε βήμα που θα γίνεται για την επίλυση του θέματος θα ισοδυναμεί με εκπλήρωση υποχρεώσεων που έχει αναλάβει η Ελλάδα με τη συνθήκη της Λωζάνης.

ΟΙ ΣΤΕΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ

Το άρθρο 19 του Νόμου 3370/1955 περί του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγενείας αποτέλεσε δείγμα της παράβασης των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πολίτη. Το άρθρο αυτό που ήταν αντίθετο το Σύνταγμα και της Διεθνείς Συμβάσεις ορίζει ότι: «Μπορεί να αφαιρεθεί η Ελληνική ιθαγένεια από αλλογενή που εγκατέλειψε το Ελληνικό έδαφος

χωρίς πρόθεση επανόδου. Το ίδιο ισχύει και για τον αλλογενή που γεννήθηκε και κατοικεί στην αλλοδαπή καθώς και για τα ανήλικα τέκνα του αλλογενή που είναι εγκατεστημένα στην αλλοδαπή, εάν και οι δυο γονείς τους ή αυτός που επιζεί έχασε την Ελληνική ιθαγένεια».

Το άρθρο 19 του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγένειας καταργήθηκε στις 23 Ιανουαρίου 1998 με νόμο που ψηφίστηκε στη Βουλή των Ελλήνων. Το γεγονός αυτό χαιρετίστηκε από την Τουρκική Μειονότητα και την Διεθνή Κοινότητα.

Όμως ο τότε Υπουργός Εσωτερικών Αλέκος Παπαδόπουλος δήλωσε ότι η κατάργηση του άρθρου αυτού δεν θα έχει αναδρομική ισχύ. Μέχρι τη κατάργηση του άρθρου 19 στερήθηκαν από την έναρξη της ισχύος του το έτος 1955 την ιθαγένειά τους περίπου 60.000 άτομα που κατά το πλείστον ανήκαν στην μειονότητα.

Οι στερήσεις της ιθαγένειας έγιναν με διοικητικές πράξεις που ήταν όχι μόνο αντισυνταγματικές αλλά ήταν και αντίθετες και στις διεθνείς συμβάσεις που είχε υπογράψει η Ελλάδα.

Το άρθρο 4 του Συντάγματος ορίζει:

Παρ. I.- Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου.

Παρ. II-

Παρ. III- Έλληνες πολίτες είναι όσοι έχουν τα προσόντα που ορίζει ο νόμος. Επιτρέπεται να αφαιρεθεί η ελληνική ιθαγένεια μόνο σε περίπτωση που κάποιος απέκτησε εκούσια άλλη ιθαγένεια ή ανέλαβε σε ξένη χώρα υπηρεσία αντίθετη προς τα εθνικά συμφέροντα, με τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία που προβλέπει ειδικότερα ο νόμος.

Το άρθρο 20 του Συντάγματος ορίζει :

Παρ. I- Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή τα συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει.

Παρ. II- Το δικαίωμα της προηγούμενης ακρόασης του ενδιαφερομένου ισχύει και για κάθε διοικητική ενέργεια ή μέτρο που λαμβάνεται σε βάρος των δικαιωμάτων ή των συμφερόντων του.

Το άρθρο 25 του Συντάγματος ορίζει :

Τα δικαιώματα του ανθρώπου, ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους τελούν υπό την εγγύηση του Κράτους. Όλα τα όργανα υποχρεούνται να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη και αποτελεσματική άσκησή τους. ...

Η πείρα μας διδάσκει ότι μετά την κατάργηση του άρθρου 19 πλην ελαχίστων εξαιρέσεων στους οποίους αποδόθηκε η ελληνική ιθαγένεια, δια της μεθόδους της πολιτογράφησης, οι υπόλοιποι παραμένουν ακόμη να έχουν στερηθεί την ιθαγένειά τους. Σήμερα υπάρχουν ακόμα χιλιάδες άτομα που ζούν εκτός Ελλάδος και έχουν στερηθεί την ιθαγένειά τους.

Είναι αδιανόητο να υπάρχουν εκατοντάδες πολίτες που ζουν στην Ελλάδα και αυτοί να έχουν στερηθεί την ιθαγένειά τους, με την αιτιολογία ότι εγκατέλειψαν την Ελλάδα χωρίς την πρόθεση της επανόδου. Εκτιμάται ότι υπάρχουν εκατοντάδες δημότες αυτής της κατηγορίας. Η κυβέρνηση παρά τις υποσχέσεις της σε ελάχιστο αριθμό από τα άτομα αυτά έχει δώσει την ελληνική ιθαγένεια, και αυτό δια της μεθόδου της πολιτογραφήσεως.

Χιλιάδες ακόμα που στερήθηκαν την ιθαγένειά τους (με απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών μετά από πρόταση του Συμβουλίου της ιθαγενείας) όχι μόνο δεν γνωρίζουν τα σχετικά έγγραφα, αλλά τους απαγορεύεται να έχουν και την οποιαδήποτε πρόσβαση σ' αυτά. Αυτό γίνεται με το αιτιολογικό ότι τα έγγραφα αυτά είναι εμπιστευτικά. Φημολογείται ότι, λόγω εθνικού συμφέροντος, η πρόσβαση σ' αυτά τα έγγραφα δεν την έχει ούτε ο συνήγορος του πολίτη.

Τα ελληνικά δικαστήρια συνήθως απορρίπτουν τις αιτήσεις για την επανάκτηση της ιθαγενείας με το σκεπτικό ότι αυτές υποβλήθηκαν εκπρόθεσμα ή δεν αποδεικνύονται αρκούντως.

Σήμερα η πολιτεία δεν πράττει τίποτα προκειμένου να αποδώσει τις ιθαγένειες α' αυτούς που την στερήθηκαν παράνομα, και συνεχίζουν να ζουν σε δύσκολες συνθήκες και χωρίς να έχουν ιθαγένεια.

Στη συνεδρίαση της 21 Σεπτεμβρίου 1999, στη Βιέννη, των οργανώσεων ΔΑΣΕ(AGIT), Ε.Π.Ε.(GHM) ΟΜΔ.(MRG) και μετά την κατάθεση των εισηγήσεων, η ελληνική αντιπροσωπεία κάνοντας χρήση του δικαιώματος της απαντήσεως σε σχετική ερώτηση δήλωσε ότι η ερώτηση αφορά τους ανθρώπους που στερήθηκαν την ιθαγένειά τους. Η θέση της ελληνικής κυβέρνησης στο θέμα αυτό είναι ξεκάθαρη. Όσοι επιθυμούν να γίνουν Έλληνες πολίτες μπορούν να υποβάλλουν (σχετική αίτηση) σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία.

Αδυνατούμε να καταλάβουμε τους λόγους για τους οποίους η ελληνική κυβέρνηση δεν προχώρησε σε ειδική νομοθετική ρύθμιση, προκειμένου οι στερηθέντες να επανακτήσουν τις ιθαγένειές τους. Η δια της πολιτογραφήσεως απόδοση της ιθαγενείας είναι μια διαφορετική διαδικασία.

Είναι σημαντικό να λάβουμε υπόψη μας τα παρακάτω δεδομένα.

Τα μέλη της Τούρκο- Μουσουλμανικής μειονότητας, λόγω της Συνθήκης της Λωζάνης απολαμβάνουν ένα ειδικό καθεστώς. Τα μέλη της Μουσουλμανό- Τουρκικής μειονότητας εξαιρέθηκαν από την ανταλλαγή των ελληνοτουρκικών πληθυσμών που έγινε μετά το πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Στα μέλη της δόθηκε το καθεστώς του μη ανταλλάξιμου(etablis). Τα μέλη αυτά της μειονότητας τέθηκαν με τις παραπάνω συμβάσεις υπό την προστασία της Ελλάδος. Η δια της πολιτογράφηση απόδοση της ιθαγενείας δεν αποκαθιστά τα μέλη αυτά και στο δικαίωμα να απολαμβάνουν τα με τη συνθήκη αναγνωρισμένα ειδικά προνόμια τους.

Η αφαίρεση της ιθαγενείας από τα μέλη της μειονότητας με αποτέλεσμα να καθίστανται αυτοί ανιθαγενείς, αποτελεί παράβαση των Διεθνών Συνθηκών και ειδικά

αποτελεί παράβαση των κεκτημένων της Ε.Ε. Αν λάβουμε υπόψη ότι η Ελλάδα έγινε πλήρες μέλος της Ε.Ε. το 1981 και οι πολίτες της απέκτησαν τα δικαιώματα της εγκατάστασης, ταξιδιού, άσκησης επαγγέλματος, οικονομικής δραστηριότητας και απόκτησης περιουσίας.

Η Ελλάδα θα πρέπει με μια νομοθετική ρύθμιση να δημιουργήσει ώστε με ένα πρακτικό τρόπο να εξασφαλίσει την δυνατότητα στους στερηθέντες την ιθαγένειά τους να την ξαναποκτήσουν, και ακόμα να ανακληθούν και να ακυρωθούν όλες οι στερήσεις που έγιναν κατ' εφαρμογή του άρθρου 19 του Κώδικα Ελληνικής Ιθαγενείας. Επίσης η Ελληνική πολιτεία θα πρέπει να εξασφαλίσει ελεύθερη πρόσβαση στην Ελλάδα των επιθυμούντων να την επισκεφθούν, είτε αυτοί έχουν αποκτήσει την ιθαγένειά τους είτε όχι.

Το τελευταίο χρόνο σημειώθηκε αρκετή πρόοδος και δόθηκαν ίσες δυνατότητες για την οικονομική δραστηριότητα. Όμως, ακόμη και σήμερα, η πρόσβαση στον Δημόσιο τομέα των μελών της μειονότητας δεν είναι ίση και αρκετή. Σαν αιτιολογία προβάλλεται το γεγονός της μη γνώσης της Ελληνικής γλώσσας. Η μη ικανοποιητική γνώση της ελληνικής γλώσσας οφείλεται στην χαμηλού επιπέδου Ελληνική και Τούρκικη εκπαίδευση που παρέχεται στα μειονοτικά σχολεία. Μέχρι τα τελευταία χρόνια οι γονείς για να εξασφαλίσουν ικανοποιητική εκπαίδευση, ήταν υποχρεωμένοι να στέλνουν στο εξωτερικό τα μόλις 10-11 χρονών παιδιά τους. Παρατηρούμε ακόμη ότι, τα μέλη της μειονότητας δεν γίνονται δεκτοί όχι μόνο σε υπηρεσίες που απαιτούν την άριστη γνώση της γλώσσας, αλλά δεν προσλαμβάνονται ούτε σε εργασίες που παρέχονται περισσότερο με τη σωματική δύναμη. Η κατάσταση αυτή επιδεινώνεται γιατί στη θέση των μειονοτικών προσλαμβάνονται μέλη άλλων ευπαθών ομάδων.

Είναι ενθαρρυντικό το γεγονός ότι μέσα από προγράμματα που υποστηρίζονται από την Ε.Ε. προσεληφθήκαν περίπου 100 άτομα σε διάφορες διοικητικές υπηρεσίες στη τοπική αυτοδιοίκηση, όπως στις Νομαρχίες Ξάνθης, Ροδόπης και στις Γενικές Γραμματείες της Περιφέρειας Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης. Η μειονότητα περιμένει τη διεύρυνση των μέτρων αυτών προκειμένου αυτά να γίνουν ισόρροπα και διαρκή.

Ο Τομέας στον οποίο υπάρχει μεγάλη ζήτηση είναι η παιδεία της Μειονότητας, όπου θέλουν οι μειονοτικοί να προσφέρουν την υπηρεσία τους. Επειδή όμως στις περιπτώσεις αυτές προτιμώνται οι απόφοιτοι της Ε.Π.Α.Θ., αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να καταστρατηγείται η ανεξάρτητη δομή της μειονοτικής εκπαίδευσης. Τα μειονοτικά σχολεία δεν ανήκουν στην περιουσία του κράτους. Τα σχολεία αυτά δεν είναι διοίκηση του κράτους.

Η εφαρμογή αυτή στον τομέα αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργούνται προστριβές μεταξύ της μειονότητας και της ελληνικής πολιτείας.

Σύμφωνα με το άρθρο 40 της συνθήκης της Λωζάνης, η μειονότητα έχει το δικαίωμα να ιδρύει τα μειονοτικά της σχολεία και να το διευθύνει. Η άρνηση του κράτους για όποια συνεννόηση με την μειονότητα οδηγεί την μειονοτική εκπαίδευση σε υποβάθμιση.